

Capitolul 3

Bun, acum am întârziat îngrozitor de mult să o iau pe Cassidy. Mult, ca un prieten nasol. O să facă fața aia încruntată, ca și cum mă consideră un copil răsfățat și nu prietenul ei. Nu-i nimic. Nu sunt unul dintre acei tipi care se face mic în fața mâniei prietenei lui. Desigur, poate să-mi arunce niște replici foarte tăioase când se enervează, dar mă descurc. Provocarea este bine-venită. E ca și cum încerc să mă feresc de un pumn de cuțite Kung Fu, ascuțite ca niște lame de ras. Și apoi, ea chiar merită.

Cassidy este cea mai bună prietenă care a existat vreodată. Sunt două luni întregi în plus cu ea față de cea mai lungă relație a mea. Este deșteaptă și isteată și originală și poate să dea o bere pe gât mult mai repede decât majoritatea tipilor pe care îi cunosc. Și mai mult decât atât, este incredibil de frumoasă. Adică pur și simplu frumoasă. Apropo de culoare pură. Ea este HD. Păr blond asemeni scandinavilor, ochi albaștri ca fiordurile, pielea ca înghețata de vanilie sau petalele de flori sau glazura de zahăr – sau, de fapt, ca nimic, așa e pielea ei. Mă face să mă doară părul, atât e de frumoasă. Bineînțeles, ea crede în astrologie, dar nici nu-mi pasă. E o chestie tipic feminină. Iau asta ca și cum ea are constelații și destine care se rotesc ca într-un vârtej în interiorul ei.

Dar ceea ce o deosebește pe Cassidy de restul lumii este faptul că este irezistibil de grasă. Și credeți-mă, nu folosesc cuvântul *grasă* într-un sens negativ. Fetele din revistele de modă sunt schelete uscate pe lângă ea. Are proporții imaculate. E ca și cum ai lua-o pe Marilyn Monroe și i-ai umfla formele cu trei mărimi cu un furtun cu aer. Când îmi plimb degetele de-a lungul corpului lui Cassidy, mă simt ca Amiralul Byrd sau Coronado, ca și cum explorez teritorii necunoscute.

Doar că ea nu răspunde la ușă. Este înăuntru. Îi aud muzica – tare și enervată. Doar pentru că am întârziat cam 30 de minute, o să mă facă să aștept pe preșul de la ușă apăsând pe sonerie. După ce stau vreo 3 minute, mă întorc la mașină să-mi iau sticla de whiskey și mă duc în curtea din spate. La masa din curtea interioară, îmi mai pun de băut și mă gândesc ce să fac. 7UP-ul mare este cam tare acum, dar după o gură zdravănă, îmi vine o idee. Fereastra de la dormitorul ei de la etaj trebuie să fie deschisă puțin ca ea să poată sta acolo cu țigările și să fumeze. Este ea isteță, dar nu așa de isteță ca mine.

Vă spun, să urci până la fereastra ei nu e un lucru ușor. Am mai făcut asta, dar nu fără ca aproape să cad de acolo și să mor, îmbrăcat doar în costum de baie. Din fericire, am băut suficient whiskey încât să-mi dea echilibru.

Acum, copacul, având în vedere că e o magnolie cu ramurile joase, nu e greu de urcat, dar să ajung până în vârf cu un pahar mare de 7UP în dinți e cu totul altceva. E greu. Și apoi trebuie să mă târăsc pe o creangă anorexica de subțire și să-mi las greutatea s-o îndoaie până ajung pe acoperiș. Timp de o clipă, am avut impresia că o să cad cu burta înainte fix pe grătar.

Chiar și după ce ajung cu bine pe acoperiș, tot nu sunt în afara pericolului. Acoperișul ei este înclinat la un unghi de nu-ți vine să crezi. V-aș zice gradul de înclinare, dar nu m-am descurcat prea bine la geometrie. E bine că am tâlpi de cauciuc la adidași, așa că merg ca un păianjen până la fereastră, fără să se întâmple nimic catastrofic. Dar uneori nu pot să las lucrurile așa cum sunt. Trebuie mereu să fac eu ceva în plus.

Iau paharul de plastic din dinți ca să cinstesc reușita, și ca să vezi, îl scap și cade rostogolindu-se pe dalele gri, iar whiskey-ul și 7UP-ul stropesc peste tot.

Bineînțeles că reacția mea naturală e să prind paharul, ceea ce mă face să-mi pierd echilibrul de pe pervaz. Următorul lucru de care sunt conștient e că alunec de pe acoperiș cu capul în jos, și încerc să mă țin de ceva, dar nu e nimic de care să mă agăț. Singurul lucru care mă oprește să nu ajung lângă paharul mare de 7UP este streășina. M-aș simți ușurat, dar se pare că streășina nu este într-o formă prea grozavă. Nici n-apuc să-mi trag sufletul, că începe să geamă. Și să geamă. Până când geamătul devine un scârțâit, iar streășina se desprinde și nu mai e nimic care să mă oprească din a cădea cu nasul înainte peste margine.

Sfârșitul este aproape. Îmi văd coșciugul în fața ochilor. Nu m-ar deranja dacă aș avea unul roșu. Sau ecosez. Poate unul cu catifea în interior. Dar chiar în ultimul moment, se întâmplă un miracol – reușesc să mă prind de streășină cu mâinile și să-mi fac, oarecum, vânt pe terasă. Cu toate astea, aterizarea mea pe fund îmi zdruncină bine de tot noada și îmi mai mușc și buza. Când mă uit în sus, o văd pe Cassidy, uitându-se fix prin ușa de la terasă, cu ochii și gura larg deschise într-o expresie de groază.

Nu este oripilată din îngrijorare pentru mine, însă. Ușa glisantă este dată de perete, iar ea stă deasupra mea, cu mâinile în șold, și cu expresia aceea enervată pe față care vrea să spună „Ești atât de idiot“.

— Hei, a fost un accident, spun eu.

— Ai înnebunit? strigă ea. Nu e drăguț, Sutter. Nu-mi vine să cred. Uită-te la streășină.

— Nu ești deloc curioasă dacă mi-am fracturat coloana sau ceva?

— Aș vrea eu, spune ea și inspectează acoperișul. Ce-o să le spun părinților?

— Spune-le ce le spui mereu – că nu știi ce s-a întâmplat. Nu te pot prinde cu mâța în sac la interogatoriu pe urmă.

— Ai răspunsuri pentru orice, nu-i așa? Ce faci acum?

— Ridic streășina. Ce pare că fac?

— Las-o. Poate că părinții mei or să creadă că a zburat-o vântul.

Las streășina din mână și-mi ridic paharul gol.

— Nu-mi spune, zice ea. Era plin de whiskey.

— Și puțin 7UP.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, a spus ea, uitându-se la sticla de whiskey de pe masa de pe terasă. Dar, pe bune, nu e 10:30 un pic prea devreme să fii iar beat, chiar și pentru tine?

— Hei, nu sunt beat. Sunt doar puțin fortificat. Și-apoi, n-am băut deloc aseară, așa că, de fapt, e ca și cum încep mai târziu. Te-ai gândit la asta?

— Știi că m-ai făcut să-mi pierd programarea la coafor. Se îndreaptă înapoi spre casă.

Iau repede sticla și mă duc după ea.

— Nu știu de ce vrei să te tunzi. Părul tău e prea frumos ca să-l tai. Îmi place cum îți se unduiește pe spate când mergi. Îmi place cum se lasă peste mine când ești deasupra.

— Nu totul este despre tine, Sutter. Vreau o schimbare. N-am nevoie de aprobarea ta.

Ea stă pe un scaun la barul care separă bucătăria de sufragerie. Are brațele încrucișate și nu se uită la mine.

— Nu le place când nu vii la programare, să știi. Îi faci să piardă bani. Dar sunt sigură că ție nu-ți pasă de asta. Nu te gândești la nimeni în afară de tine.

Acum e momentul să-i spun despre Walter. Când am terminat de povestit, pregătisem de băut pentru amândoi, iar ea nu mai avea brațele încrucișate. Se îmbunează, dar nu e pregătită să mă ierte de tot încă, așa că îi pun băutura pe bar, în loc să i-o dau direct ei. Nu vreau să-i dau ocazia să mă respingă.

— Bine, spune ea. Se pare că ai făcut un lucru bun, de data asta. Dar tot puteai să mă suni să-mi spui c-o să-ntârzii.

— Hei, aș fi făcut-o, dar mi-am pierdut telefonul.

— Din nou? Este a treia oară anul ăsta.

— E dificil să le păstrezi. Și apoi, nu crezi că e puțin cam asemănător cu 1984 să mergi de colo colo cu un aparat în buzunar care le permite oamenilor să te localizeze la orice oră? Ar trebui să ne răsculăm împotriva telefoanelor mobile. Tu poți fi Troțki iar eu o să fiu Che.

— Tipic, spune ea. Mereu cauți să ieși din încurcătură cu o glumă. Ai stat vreodată să te gândești ce înseamnă să fii într-o relație? Înțelegi ceva din a fi de încredere și din a-ți lua un angajament față de cineva?

Începem. Ora teoriei. Și sunt sigur că ceea ce spune e corect. Este bine gândit și argumentat și toate lucrurile care

contează pentru o notă bună la un eseu de cinci paragrafe la engleză, dar pur și simplu nu mă pot concentra la discursul ei când stă lângă mine arătând în felul în care arată.

Culorile ei încep atacul asupra mea acum, intrându-mi prin piele, electricându-mi sângele, trimițându-mi scântei prin stomac. Iau o gură zdravănă de whiskey, dar nu mă pot abține să nu mi se scoale. Singurul motiv pentru care menționez asta este că am o teorie conform căreia erecția este principalul vinovat pentru discriminarea de gen din istorie. Vreau să spun, este cu adevărat imposibil să înțelegi ideile unei fete, indiferent de cât de profunde sau de adevărate sunt, atunci când începe să ți se întărească.

Asta îi face pe bărbați să creadă că fetele sunt niște ființe aeriene și drăguțe, numai bune de luat în brațe. Dar nu femeile sunt aeriene. Creierile bărbaților au devenit terci, așa că stau pur și simplu acolo și se holbează la față fără să aibă nici cea mai mică idee ce spune, dar presupunând că este ceva drăguț. Ea ar putea la fel de bine să explice fizica cuantică, iar tipul să nu audă nimic altceva decât o balmăjeală scumpică de bebeluș.

Știu asta pentru că mi s-a întâmplat mie de multe ori, și acum mi se întâmplă din nou. În timp ce ea își prezintă eseu perfect despre relații, tot ce vreau eu să fac este să mă aplec și s-o sărut pe gât și apoi să-i scot puloverul și să-i sărut sânii și burta, și să-i las semne mici și roșii pe pielea ei albă, asemeni trandafirilor care înfloresc pe zăpadă.

— Și dacă ai fi în stare să faci lucrul *ăsta*, spune ea, cred că am putea reuși. Am putea cu adevărat să avem o relație bună. Dar până aici, Sutter. Este ultima dată când îți spun. Crezi că poți s-o faci?

Hopa. Problemă mare. Cum să știi dacă o pot face? Din ce știu eu, ar fi putut foarte bine să vorbească despre

cum mă va face să port o rochie elegantă și pantofi cu toc. Acum nu este, totuși, momentul potrivit să-i prezint teoria mea despre discriminarea de gen și erecție, așa că spun:

— Știi că aș face orice pentru tine, Cassidy.

Mijește ochii.

— Știi că ai spune că ai face orice pentru mine.

— Hei, nu tocmai m-am urcat pe acoperișul casei cu două etaje pentru tine? Mi-am rupt fundul pentru tine. Uite, o să stau în cap și-o să dau pe gât cu susul în jos restul ăsta de whiskey pentru tine.

— Nu trebuie să faci asta.

Râde și ia o gură din băutura ei și știu că am cucerit-o acum. Mă duc în sufragerie, pun paharul pe covor, și stau în cap rezemat de canapea. Asta mă face să amețesc puțin, dar nu e foarte greu pentru mine să răstorn paharul și să termin whiskey-ul dintr-o înghițitură cu capul în jos. Din păcate, nu prea reușesc să-mi păstrez poziția și cad grămadă ca unul din acei zgârie-nori pe care îi dinamitează ca să facă loc unei clădiri mai elegante.

Cassidy râde cu poftă acum, totuși, și e o priveliște foarte frumoasă. Îi arunc faimoasa mea ridicare din sprânceană și privirea ochilor mari și căprui, iar ea bea și spune:

— Chiar ești un idiot, dar ești idiotul meu.

— Iar tu ești o femeie incredibilă.

Îi iau paharul din mână, iau o gură, și-l pun pe bar. Ea își depărtează picioarele astfel încât pot să stau între ele și să-i dau părul din față și să-mi plimb degetele pe umerii ei.

— Ochii tăi sunt un univers albastru, iar eu mă arunc în ei. Fără parașută. Nu-mi trebuie pentru că nu voi lovi niciodată pământul.

Mă apucă de tricou și mă trage mai aproape. Vedeți, asta este cealaltă față a monedei. Asta este pierzania fetei.

Băiatul se tâmpește la cap și începe să vorbească cu ea ca un idiot, iar ea vrea să aibă grijă de el. El este doar prostovanul ei numai bun de ținut în brațe, care nu se poate descurca fără ea. Ea se topește și el se topește și asta e.

Cel mai bun mod de a o descrie pe Cassidy în pat este *triumfătoare*. Dacă sexul ar fi sport olimpic, ea cu siguranță ar câștiga medalia de aur. Ar sta acolo pe podiumul cel mai înalt cu mâna pe inimă, plângând pe imnul național. Pe urmă, ar sta în studioul TV cu Bob Costas, care i-ar pune întrebări despre ce tehnică folosește.

Știu că sunt norocos. Știu că a fi cu ea în felul ăsta înseamnă să fii parte dintre lucrurile cele mai profunde din cosmos. Dar, dintr-un motiv oarecare, simt o crăpătură întunecată cum mi se deschide în piept. Este o fracătură aproape invizibilă, dar cu siguranță ceva ce nu vrei să se mărească. Poate că e ultimatumul pe care mi l-a dat acum puțin timp.

„Până aici“, a spus. „Este ultima dată când îți spun.“

Dar ce vrea ea să fac?

Este stupid să-mi fac griji pentru asta acum, însă. Stau aici întins în așternuturile curate, cu fluturi, ale prietenei mele frumoase și grase. Am un whiskey extra-tare pe noptieră. Viața este nemaipomenită. Uită de lucrurile întunecate. Ia o gură din băutura și lasă timpul să le spele oriunde duce tot ce spală.